

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/364/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2711207520
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2711207520.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., Bratislava, Karadžičova 8, zast. advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Bratislava, Karadžičova 8, proti žalovanej: E. C., nar. X. P. XXXX, bytom O., A. XXXX/XX, o 233,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 4. júna 2014 č. k. 3C/13/2012 - 90 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 87,53 eur s úrokom z omeškania 10% ročne od 5. marca 2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní; II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie o zvyškovom zamietnutí žaloby odôvodnil právne ust. §§ 497 a 708, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1 a §§ 713 - 715 Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 2 písm. a/, § 3 ods. 1 a 2 a 4 ods. 1 - 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších zmien a doplnení (účinnom v čase uzavretia zmluvy, ďalej tiež len „ZoSÚ“); § 52 ods. 1 - 3, § 53 ods. 1, 3 a 4, § 517 ods. 1 a 2 a § 524 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 586/2008 Z. z. (v skutočnosti nariadenia č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne mal za to, že žaloba bola dôvodnou len sčasti, keď tu šlo o tzv. spotrebiteľský vzťah založený zmluvou o bežnom účte s postavením právnej predchodkyne žalobkyne (Tatra banky a.s.) ako dodávateľky a žalovanej ako spotrebiteľky, na ktorý bolo treba použiť (zrejme okrem Obch. z.) ustanovenia O. z. a ZoSÚ. Zmluva bola podľa súdu prvého stupňa uzavretá platne, žalobkyňa však nepreukázala písomné dojednanie aj v prípade poskytnutia služby povoleného prečerpania (kde právna predchodkyňa žalobkyne žalovanú v súlade s úpravou z Obch. z. úverovala) a takto ani dohodnutie úrokov a poplatkov, pričom sankciou vyplývajúcou zo ZoSÚ v takom prípade nebola neplatnosť zmluvy, ale nemožnosť požadovania úrokov a poplatkov neuvedených v zmluve. Žalobkyni tak podľa súdu prvého stupňa vzniklo len právo na zaplatenie rozdielu medzi sumou 4.919,34 eur, ktorú žalovaná prečerpala (bez úrokov a poplatkov) a sumou 4.831,81 eur predstavujúcou prostriedky príchodzie na jej účet a to s úrokom z omeškania až od doručenia žalovanej žaloby s prílohami, keď žalobkyňa nepreukázala ani doručenie oznámenia o ukončení zmluvného vzťahu. Rozhodnutie o trovách konania potom odôvodnené bolo právne ust. § 142 ods. 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne prevažným čistým úspechom žalovanej v rozsahu 25,12% (62,56 - 37,44), pri ktorom by právo na náhradu vzniklo tejto účastníčke, ktorá ale náhradu nepožadovala.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalobkyňa a to výslovne iba čo do zvyškového zamietnutia žaloby a trov konania, navrhujúc zmenu rozsudku vyhovením žalobe aj tam, kde tak súd prvého stupňa urobiť odmietol a uložením žalovanej povinnosti zaplatiť žalobkyni tiež náhradu trov konania (s alternatívnou požiadavkou na zrušenie rozsudku v napadnutej časti a vrátenie veci súdu

prvého stupňa na ďalšie konanie). Namietala zaťaženie konania tzv. inou vadou, majúcou za následok nesprávnosť rozhodnutia i nesprávnym právnym posúdením veci (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. b/ a f/ O. s. p.), keď súd prvého stupňa bez bližšieho zdôvodnenia nechal do úvahy výpis z bankovej knihy právnej predchodkyne žalobkyne i kompletný položkovitý výpis z účtu žalovanej (prvý z nich v bankovej praxi považovaný za verejnú listinu) a nesprávne aplikoval i ZoSÚ, hoci ten sa podľa jeho § 1 ods. 2 na úver formou povoleného prečerpania prostriedkov na bežnom účte bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu nevzťahoval.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. vec v medziach odvolania (teda 1. v napadnutej časti vo veci samej, kde došlo k tzv. zvyškovému zamietnutiu žaloby a 2. v časti trov konania, v ktorej malo rozhodnutie povahu rozhodnutia závislého na hoc aj len čiastočne napadnutom rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, popri tom však najmä so zreteľom k dôvodne uplatnenej námietke nesprávneho /nie celkom úplného/ právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa nie aj o možnosť rozhodovania odvolacieho súdu v tejto veci s konečnou platnosťou).

Podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Podľa čl. I § 1 ods. 3 ZoSÚ (v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy právnej predchodkyne žalobkyne a žalovanej z prejednávanej veci, teda 1. marca 2007, čiže po novelizácii pôvodného znenia ZoSÚ zákonom č. 264/2006 Z. z., tu por. i čl. I bod 5 a čl. III zákona č. 264/2006 Z. z.) zákon sa nevzťahuje (okrem iných v zákone uvedených prípadov - pozn. odvolacieho súdu) ani na úver formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu; tým nie je dotknuté ustanovenie § 3 ods. 6.

Podľa čl. I § 3 ods. 6 ZoSÚ v rozhodnom znení potom pri úveroch formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (§ 1 ods. 3) alebo ak nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o a/ úverovom limite, ak je stanovený, b/ ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená a c/ postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy a ak je na účte prípustné prečerpanie peňažných prostriedkov a toto prečerpanie trvá dlhšie ako tri mesiace, spotrebiteľ musí byť písomne informovaný o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch a ďalších dôsledkoch.

Je už záverom konštantnej rozhodovacej praxe (judikatúry) tunajšieho odvolacieho súdu, na ktorom ani v tejto veci nevznikol dôvod nič meniť, že postihnutie konania v prvom stupni či výsledku takéhoto konania (rozhodnutia) vadou podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. je tu nielen vtedy, ak súd prvého stupňa nezistil dostatočne skutkový stav preto, že sa pri právnom posudzovaní veci (predloženej mu na rozhodnutie) obrazne vôbec netrafil (do ustanovenia zákona, dopadajúceho na prejednávajúcu vec), ale i vtedy, ak inak správne zvolené ustanovenie nesprávne vyložil (interpretoval), v oboch prípadoch za súčasného splnenia podmienky, že dôsledkom takejto interpretácie bola nesprávnosť či omyl v skutkových zisteniach, mylný záver o úplnosti alebo dostatočnosti podkladov pre takéto zistenia, resp. tiež týkajúci sa toho, čo z tvrdení sporiacich sa účastníkov možno a čo naopak nemožno považovať za preukázané (v tejto súv. por. napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 19. novembra 2013 sp. zn. 10Co/188/2012, inak vo veci Okresného súdu Dunajská Streda jeho sp. zn. 11C/46/2012). Stále preto treba trvať i na tom, že nemožno prisvedčiť niektorým názorom teórie i rozhodovacej praxe súdov, 1. preferujúcim (inak za cenu nekorektného narábania s pravidlami používania štátneho jazyka) nemäkčenú podobu slova „správne“ z ustanovenia, o ktoré tu ide, 2. usilujúcim sa takto o výklad v prospech dostatočnosti nájdenia (súdmi prvého stupňa) rozhodného práva (tu rozumej bez ohľadu na to, či toto bude aj akceptovateľným spôsobom použité) a 3. prakticky sa zasadzujúcim za povinnosť odvolacích súdov dokončiť konania (čiže prvostupňové rozhodnutia nerušiť, ale ich potvrdzovať alebo nanajvýš meniť) v prevažnej väčšine prípadov, teda aj vtedy, ak na podporu spôsobu rozhodnutia zvoleného v prvom stupni bola použitá pochybná či celkom scestná interpretácia právnych predpisov vzťahujúcich sa na súdnu vec.

O prípad zaťaženia konania a predovšetkým napádaného rozsudku takouto vadou šlo potom aj v prejednávanej veci.

Súhlasí totiž treba s odvolateľkou (žalobkyňou) a takto logicky nesúhlasí so súdom prvého stupňa predovšetkým v tom, že zmluvu predpokladajúcu poskytnutie úveru formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu zákon o spotrebiteľských úveroch vylúčil spod úpravy jeho ustanoveniami a ani nedodržanie osobitných informačných povinností poskytovateľa úveru nespojil s následkom uvádzaným súdom prvého stupňa, teda nemožnosti požadovania úrokov a poplatkov neuvedených v zmluve. Zjavným dôvodom, pre ktorý tak neurobil, bolo podľa všetkého uvedenie si aj zákonodarcom neživotnosti modelu, pri ktorom by banka poskytujúca klientovi primárne inú službu než úver (a to službu vedenia bežného účtu) a v takejto súvislosti poskytujúca úverovanie v prípadoch trvania klientom na uhrádzaní z účtu platieb aj v prípade nedostatku vlastných disponibilných finančných prostriedkov klienta na účte mala byť nútená k prakticky nesplniteľnej povinnosti už v čase dojednávania zmluvy o bežnom účte konfigurovať možnosť i len hypotetický úverový vzťah so všetkými jeho atribútmi tak, akoby prioritou účastníkov vzťahu bol práve takýto vzťah.

Pretože súd prvého stupňa na vec nenazeral takto, ním zvolené nesprávne podradenie vzťahu z prejednávanej veci pod ZoSÚ nielenže malo charakter obraznej stávkovej vety všetkého na jedného koňa (ktorý ale pretek v žiadnom prípade nemohol vyhrať), ale zapríčinilo i neúplnosť skutkových zistení (potrebných pre rozhodnutie o príslušných čiastkových požiadavkách žalobkyne jedným alebo druhým do úvahy prichádzajúcim spôsobom) a napokon i praktickú nepreskúmateľnosť rozhodnutia v takejto časti - spôsobenú tým, že po vyvrátení ťažiskového dôvodu použitého súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia, resp. konštatovaní nedostatočnosti jeho zdôvodnenia tu už neboli žiadne iné dôvody, schopné presvedčiť o tom, že tzv. zvyškové zamietnutie žaloby by mohlo byť predsa len vecne správnym rozhodnutím.

Odvolaciemu súdu preto ani neostávalo iné, než v záujme zachovania práva účastníkov na dvojinštančný proces (zahŕňajúci i vykonávanie základného dokazovania na rozhodujúce otázky v prvom stupni súdov) rozsudok súdu prvého stupňa v častiach urobených z iniciatívy žalobkyne predmetom odvolacieho prieskumu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ a podporne aj f/ O. s. p. zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, v naznačenom smere doplniť dokazovanie, výsledky celého konania podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť a až následne opätovne rozhodnúť o veci v časti, v ktorej táto ostala predmetom konania, o trovách konania i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.) a to s vypravením nového rozhodnutia aj odôvodnením obsahujúcim na relevantné otázky patričné odpovede (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.